

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. III. Quibus casibus fide jussor etiam antequam solvat, agere possit
adversus debitorem principalem, ut ipsum obligatione liberet?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

reditibus suæ mensæ, nihil requisito Capitulo, dummodo id fiat ex justa causa, & non in magna quantitate, neque cum notabili detrimento Ecclesiæ, cum enim fidejuberè sit officium charitatis, ac beneficentiæ, non debet censeri prohibitum illis, & jura, quæ fidejussionem Clericis prohibent, intelligenda tantùm sint, de fidejussionibus sine justa causa, aut cum damno Ecclesiæ, aut frequenter factis, præsertim erga Laicos: si tamen nomine suæ Ecclesiæ Prælatus fidejubeat, ita ut Ecclesiæ postmodum obligata maneat fidejussoriâ obligatione, debet id facere cum consensu Capituli, & extendenda non est talis fidejussio ad bona immobilia Ecclesiæ, vel mobilia pretiosa, quæ servando servari possunt, ne ad horum bonorum alienationem prohibitam deveniatur, & Ecclesiæ nimiùm gravetur, pro alienis debitis dissolvendis.

Respondetur secundo, Clericum ex bonis suis patrimonialibus, aut quasi patrimonialibus, & ex rebus etiam Ecclesiæ suæ, sive etiam beneficii, quorum liberam administrationem habeat, fidejuberè posse, præsertim si causa sit rationabilis, & pro Clerico fidejubeat, prout patet ex cap. *Pervenit* 2. h. 1. & prius allata ratio probat, modò nihil per hoc faciat in damnum suæ Ecclesiæ, aut reddituum, quorum dominium, aut liberam administrationem non habet, quod in cap. *Clericum* 1. h. 2. prohibetur: non tamen tenetur creditor in vitis admittere Clericum fidejussorem, quia per hujus privilegia minùs bene videtur consultum tali creditori.

Respondetur tertio, Religiosum licet nec validè fidejuberè posse, proinde sine licentia sui Prælati, & majoris partis Capituli, prout statuitur in cap. *Quod quibusdam* 4. h. 1. (cum enim religiosus proprium non habeat, condegnè ex illius fidejussione, si valide factus, obligari deberet monasterium, ergo, si licentia Superioris non haberi deberet) quamvis proprium patrimonium cum licentia sui Superioris habens, cum Superioris licentia non extendatur ad prohibitam religiosi fidejussionem, sed ad alia necessaria comparanda) nisi recepta consuetudine, aut ex præcepto justus monasterii, communis adhibita ad certam quantitatem, de rebus etiam monasterii fidejuberendi, aut ex consuetudine monasterii tali beneficio aliquando obtinenti libera beneficium hujusmodi reddituum administratio concessa sit.

§. III.

Quibus casibus fidejussor etiam sequam solvat, agere possit adversus debitorem principalem, ne ipsius obligatione liberet?

Tres enumerantur in cap. *Cave* 1. Primò, si debitor diu in mora fuit dissolvendi debiti sui, prudens Iudicis arbitrium. Secundo, si debitor principalis cepit dissipare bona sua, & ad inopiam vergere incipiat, periculo fidejussoris. Tertio, si fidejussor pro debitore principali à Iudice damnatus fuit, aut certè condemnatus videatur, quo in casu statim, antequam solvat, agere potest, adversus debitorem

rem principalem, ut eum liberet, vel indemnem seruet: quibus casibus addunt plures adhuc Civilistæ, qui apud eos vi-

deri possunt, uti, & quæ beneficia, aut exceptiones de iure competant fideius- soribus.

TITVLVS XXIII. DE SOLUTIONIBVS.

Potissimum hæc agit de solutionibus faciendis pro debito, quod ex mutuo dato, & accepto oritur, & ideo de mutuo sciendum aliquid.

§. I.

Quid sit mutuum, & de conditionibus requisitis ad substantiam, & valorem eiusdem?

Mutuum rectè definitur, quòd sit contractus celebratus ab aliquo, datione verà, vel fictà, rei consistentis in pondere, numero & mensurà, spe recipiendi tantumdem in genere suo: quæ definitio uti Civilistarum est, ita illis examinanda relinquatur, nisi ex dicendis satis innotescere possit.

Ad substantiam proinde, & valorem mutui requiritur primò, ut dominium rei mutuo traditæ transferatur in accipientem: ex hoc enim mutui datio mutuum appellatum est, quod ex meo fiat tuum, ut iura loquuntur.

Secundò requiritur ad valorem mutui, ut dentur res, quæ in quantitate, hoc est, numero, pondere, aut mensura consistunt, sive quæ numerari possunt & solent, ut pecunia, vel ponderati, ut annu, piper, &c. vel mensurari, ut frumentum, oleum, vinum, &c. & functionem in eodem genere recipiant, ut unum vice al-

terius, in eodem genere fungi possit, & hinc mutuum propriè loquendo non est, si pro bove equum reddere debeas, vel alium etiam bovem, quia in individuâ qualitate, bonitate, & usu inter se differunt, ut de se functionem non recipere dicantur.

Tertiò requiritur ad valorem, & substantiam mutui, ut eadem res, non quidem in specie, & individuo reddatur, cum mutuum potissimum consistat in rebus usu consumptilibus, sed in genere, eiusdem tamen naturæ, qualitatis, & quantitatis reddatur: quòd si enim pro vino triticum v.g. solvere debeas, pro hac specie v.g. aliam speciem, &c. non tam mutuum, quàm permutatio dicitur, aut alius contractus innominatus fiet.

Quartò requiritur ad mutui valorem, & substantiam, ut sit gratuitum, juxta illud Lucae 16. Mutuum date, nihil inde sperantes; cum enim per mutuum rei mutuatæ, dominium in accipientem transferatur, consequenter non jam mutuanti, sed mutuataro, seu domino suo, fructificabit, & nisi ratione lucri cessantis, damni emergentis, periculi, &c. de quibus in Tit. *De usuris* supra sortem accipiatur aliquid, usura committeretur, uti suo loco dicitur. Vide plura de hoc